

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **ANEX CZ s.r.o.**, se sídlem Veselá 199/5, Brno, zastoupený JUDr. Václavem Faltýnem, advokátem se sídlem náměstí Míru 143, Domažlice, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30.1.2015, č.j. 3006/2015-900000-304.1,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce napadá rozhodnutí žalovaného ze dne 30.1.2015, č.j. 3006/2015-900000-304.1, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Celního úřadu pro

Jihomoravský kraj (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 29.8.2014, č.j. 122474/2014-530000-21, kterým prvostupňový orgán rozhodl o tom, že celní hodnota dovezeného zboží (924 rolí perlinky o čisté hmotnosti 13 860 kg), předloženého k celnímu řízení dne 22.10.2012 na podkladě specifikace v celním prohlášení MRN 12CZ0162001JYJCJ08, nemůže být určena podle čl. 29 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství (dále jen „celní kodex“), a současně určil celní hodnotu zboží ve výši 257 436 Kč (18,574 Kč/kg čisté váhy), a to podle čl. 31 odst. 1 celního kodexu, za použití čl. 30 odst. 2 písm. b) celního kodexu.

I. Podstata věci

Žalobce podal celní prohlášení na propuštění zboží původem z Číny do režimu volný oběh. V rámci ověřování deklarovaných údajů v celním prohlášení a k němu přiložených dokladů prvostupňovému orgánu vznikly pochybnosti o pravdivosti a přesnosti deklarované celní hodnoty, které však i po předložení dalších dokladů podle prvostupňového orgánu žalobce nevyvrátil.

Prvostupňový orgán dospěl k závěru, že žalobce nedokázal věrohodně obhájit svá tvrzení o celní hodnotě, a zboží tak nelze propustit do volného oběhu s hodnotou určenou podle čl. 29 celního kodexu. Prvostupňový orgán tak rozhodl o užití náhradní metody pro její stanovení. Při určení celní hodnoty dovezeného zboží prvostupňový orgán vycházel z podkladů o realizovaných dovozech obdobného zboží v zemích EU, jež obdržel od Generálního ředitelství cel v odpovědi na žádost o mezinárodní spolupráci, přičemž pro určení celní hodnoty zboží aplikoval metodu použití rozumných prostředků ve smyslu čl. 31 celního kodexu. Prvostupňový orgán určil celní hodnotu předmětného dovozu výpočtem, kdy údaj o deklarované čisté váze v předmětném dovozu (13 860 kg) vynásobil jednotkovou celní hodnotou zjištěnou z porovnávacího dovozu (18,574 Kč/kg čisté váhy).

Žalobou nyní napadené rozhodnutí pak postup a rozhodnutí prvostupňového orgánu potvrdilo. Závěry žalovaného a prvostupňového orgánu žalobce zpochybňuje podanou žalobou.

II. Shrnutí žalobní argumentace

Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je nesprávné a nezákonné, přičemž zpochybňuje i zákonnost samotného procesního postupu, kterým správní orgány obou stupňů ke svým rozhodnutím dospěly.

Žalobce podrobnou argumentací zpochybňuje závěr žalovaného a prvostupňového orgánu, že nízká celní hodnota sama o sobě může být důvodem pro vznik pochybností. Listiny dodané prodávajícím z Čínské lidové republiky, které žalobce prvostupňovému orgánu předložil, vyvracejí jakékoli možné pochybnosti správních orgánů. Jelikož pochybnosti prvostupňového orgánu podle žalobce ani nemohly vzniknout, nelze dovozovat, že nebyly odstraněny.

Žalobce dále namítá, že správní spis neobsahuje žádný důkazní prostředek na podporu správnosti tvrzení prvostupňového orgánu o údajné střední jednotkové celní hodnotě stejného či podobného zboží, která neplyne ani z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Také nebylo prokázáno, že deklarovaná jednotková celní hodnota je nejnižší v historii dovozů. Žalovaný ani prostřednictvím prvostupňového orgánu nedoplnil podklady pro rozhodnutí a nedal žalobci možnost k doplnění podkladů a k navržení důkazů v souladu se zákonem č. 280/2009 Sb., daňovým řádem (dále jen „daňový řád“). Žalobce dále namítá, že prvostupňový orgán neuvedl, jaké důkazní prostředky měl ještě žalobce předložit, aby doložil správnost celní hodnoty, přičemž poukazuje na to, že předložil vše, co měl k dispozici.

Žalovaný se dále podle žalobce nezabýval odvolací námitkou, že prvotním základem pro určení celní hodnoty je určení prostřednictvím převodní hodnoty, když ostatní metody mohou být užity pouze tehdy, nelze-li užít metodu prvotní. Důvodem pro tento postup nemůže podle žalobce být pouze skutečnost, že se převodní hodnota zdá celnímu orgánu nízká. Důvody pro odmítnutí prvotní metody musí být spolehlivě prokázány, což se v případě žalobce nestalo. Taktéž při určení celní hodnoty za použití jiných metod postupoval prvostupňový orgán podle žalobce nezákonně.

Podle bodu 2 všeobecného úvodu Dohody o provádění článku VII Všeobecné dohody o clech a obchodu (dále jen „Dohoda ke GATT“) má v případě, že nejde celní hodnotu určit metodou převodní hodnoty, proběhnout konzultace mezi celní správou a dovozcem. Tuto povinnost však prvostupňový orgán nedodržel a postupoval bez předchozích konzultací se žalobcem, aniž by žalobce seznámil s informacemi o celní hodnotě podobného zboží, k nimž měl na rozdíl od žalobce přístup.

Žalobce v této souvislosti zdůrazňuje, že pokud byla celní hodnota určena jinak než užitím metody převodní hodnoty, tak v případě, že by byla zjištěna více než jedna převodní hodnota stejného nebo podobného zboží, mají celní orgány povinnost v souladu s čl. 2 odst. 3 a čl. 3 odst. 3 Dohody ke GATT použít k určení celní hodnoty dovezeného zboží nejnižší zjištěnou hodnotu. Ve správním spisu je přitom tabulka obsahující dovozy podobného zboží, z níž je zřejmé, že existují minimálně tři další dovozy zboží z konce července 2012, u kterých činí celní hodnota ve dvou případech 9,535401 Kč/kg a v jednom případě 9,642513 Kč/kg.

Prvostupňový orgán využil při určení celní hodnoty údaje z porovnávacího dovozu vybraného prvotně pro určení celní hodnoty druhou a třetí metodou, přičemž výpočtem (čistou váhu vynásobil vypočtenou jednotkovou celní hodnotou zjištěnou z porovnávacího dovozu) dospěl k hodnotě 18,574 Kč/kg, aniž by uvedl, co je tímto „porovnávacím dovozem“. Žádný porovnávací dovoz, u kterého by byla uvedena jednotková celní hodnota 18,574 Kč/kg, není doložen listinami obsaženými ve správním spisu a tato hodnota podle žalobce ani není hodnotou nejnižší.

Žalobce setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem a z výše uvedených důvodů se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného.

III. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že prvostupňový orgán postupoval v dostatečné součinnosti se žalobcem. Z napadeného rozhodnutí žalovaného i prvostupňového orgánu je zřejmé, že žalobce své důkazní břemeno neunesl.

Žalovaný dále uvádí, že podrobně odůvodnil, proč nebylo možné určit celní hodnotu zboží podle čl. 29 celního kodexu. Byly vymezeny jednotlivé metody celního hodnocení a za pomoci vylučovací metody byla celní hodnota určena podle čl. 31 odst. 1 celního kodexu za použití čl. 30 odst. 2 písm. b) celního kodexu, přičemž prvostupňový orgán uvedl, který dovozní případ byl porovnávacím dovozem a jaké údaje byly použity pro výpočet celní hodnoty.

Žalovaný ve svém vyjádření dále podrobně vysvětluje, který dovoz byl určen jako tzv. porovnávací dovoz a připojuje též pomocnou tabulku obsahující údaje, z nichž při stanovení porovnávacího dovozu vycházel, kterou komentuje.

Žalovaný setrvává na svých závěrech, o které opřel napadené rozhodnutí, žalobu pokládá za nedůvodnou, a proto navrhuje její zamítnutí. Na svém procesním postoji žalovaný setrval po celou dobu řízení před soudem.

IV. Průběh řízení před soudem

Zdejší soud již o žalobě jednou rozhodl, a to rozsudkem ze dne 22.2.2017, č.j. 62 Af 33/2015-108, kterým žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí zrušil, neboť dospěl k závěru, že správní orgány řádně nezdůvodnily výběr porovnávacího dovozu dle čl. 31 celního kodexu, jímž byl dovoz ev. č. 6000710201591 s jednotkovou hodnotou 18,574 Kč/kg ze dne 3.7.2012, zjištěný z databází dovozů celní správy a z dat poskytnutých Generálním ředitelstvím cel.

Zdejší soud nejprve odůvodnil, proč prvostupňový orgán správně přistoupil k určení celní hodnoty pomocí náhradních metod ve smyslu čl. 30 a 31 celního kodexu a aplikoval metodu použití rozumných prostředků podle čl. 31 celního kodexu, v jejímž rámci byl určen tzv. porovnávací dovoz. Nicméně z argumentace správních orgánů nebylo podle zdejšího soudu zřejmé, s jakými dalšími nezpochybněnými dovozy byl vybraný dovoz porovnáván, nebylo srozumitelně odůvodněno vyřazení dovozů s nižší jednotkovou hodnotou a ani to, proč se jedná o dovozy s minimální celní hodnotou ve smyslu čl. 31 odst. 2 písm. f) celního kodexu. Současně nebylo zřejmé dodržení pravidla dle čl. 31 odst. 2 písm. b) celního kodexu. Pokud jde o orientační tabulku se zjištěnými celními hodnotami a s vysvětlením důvodu použití jednotkové celní hodnoty ve výši 18,574 Kč/kg, tak ta byla doložena až v rámci vyjádření k žalobě.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný kasační stížnost, které Nejvyšší správní soud vyhověl a rozsudek zdejšího soudu zrušil.

Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku ze dne 27.4.2017, č.j. 4 Afs 40/2017-18, zdůraznil, že prvostupňový orgán popsal postupy a uvedl argumenty výběru předmětného porovnávacího dovozu, což následně potvrdil také žalovaný. Bylo zdůvodněno určení celní hodnoty zboží metodou použití vhodných prostředků, jakož i využití metody transakce podobného zboží; hodnota zboží byla určena v souladu s pravidly čl. 30 a 31 celního kodexu.

Zdejší soud tedy posoudil důvodnost žaloby opětovně, vázán ve smyslu § 110 odst. 4 s.ř.s. právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v jeho rozsudku ze dne 27.4.2017, č.j. 4 Afs 40/2017-18.

V. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného a vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle čl. 29 celního kodexu je celní hodnotou dováženého zboží hodnota transakce, čili cena, která byla nebo má být skutečně zaplacená za zboží prodané pro vývoz na celní území Společenství, případně upravená podle čl. 32 a 33 celního kodexu. S ohledem na čl. 29 odst. 3 písm. a) celního kodexu je jí celková platba, která byla nebo má být uskutečněna mezi prodávajícím a kupujícím ve prospěch prodávajícího za dovážené zboží.

V souladu s § 320 odst. 1 písm. c) zákona č. 13/1993 Sb., celního zákona, se pro řízení před celními orgány použije daňový řád, nestanoví-li celní zákon nebo přímo použitelný předpis Evropských společenství jinak a nejde-li o případy podle § 320 odst. 1 písm. a) a b).

Podle § 92 odst. 3 a 4 daňového řádu prokazuje daňový subjekt všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence.

Podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem.

V posuzovaném případě podal žalobce celní prohlášení, k němuž přiložil doklady, jež měly prokazovat jím tvrzenou výši cla. Byly jimi celní prohlášení, prohlášení o celní hodnotě, listiny Invoice č. JS2012039 a Packing list, potvrzení o nákladech na dopravu vystavené CARGOMIND s.r.o. ze dne 19.10.2012.

V rámci ověřování deklarovaných údajů v celním prohlášení a k němu přiložených dokladů vznikly prvostupňovému orgánu pochybnosti o pravdivosti a přesnosti údajů o výši deklarované celní hodnoty zboží – perlinky, v celkovém množství 13 860 kg. Tyto pochybnosti pramenily především z výsledku porovnání jednotkové celní hodnoty předmětného dovozu – 3,30 Kč/kg, stanovené jako podíl navrhované výše celní hodnoty a deklarované jednotky, s mediánovou jednotkovou celní hodnotou zjištěnou z dat Eurostatu, jež činila 23,80 Kč/kg. Dle prvostupňového orgánu byla deklarovaná celní hodnota historicky nejnižší deklarovanou jednotkovou celní hodnotou podpoložky zboží 70195900 jak v České republice, tak v Evropské unii. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí přitom v této souvislosti plyne, že v rámci porovnání byla stanovena mediánová jednotková celní hodnota podpoložky zboží 70195900 z dat dovozů do všech členských zemí Evropského společenství z Čínské lidové republiky v období ne delším než 90 dnů předcházejících předmětnému dovozu. Tak bylo zjištěno, že deklarantem navrhovaná celní hodnota je výrazně nižší (3,30 Kč/kg) než celní hodnota zjištěná pro porovnání (23,80 Kč/kg). Nelze proto přisvědčit námitce, že ve správním spisu není založen žádný důkazní prostředek a že ani v odůvodnění napadeného rozhodnutí není žádný podklad, který by dokládal správnost tvrzení prvostupňového orgánu o střední jednotkové celní hodnotě stejného nebo podobného zboží.

Prvostupňový orgán žalobce vyzval (výzva ze dne 23.10.2012, č.j. 70980/2012-016200-023) k předložení dodatečných důkazů za účelem vyvrácení pochybností o deklarované celní hodnotě, přičemž ve výzvě uvedl demonstrativní výčet důkazních prostředků, jež by měly dokládat, že prohlašovaná celní hodnota zboží odpovídá částce skutečně placené nebo která by měla být za dovezené zboží zaplacená. Jednalo se například o vývozní celní doklad, doklad o způsobu platby, výpis z účtu, Bill of Lading, doklad o pojištění zásilky, objednávky, obchodní nabídky či korespondence s odesílatelem.

Přestože žalobce prvostupňovému orgánu následně předložil některé další doklady (kopie vývozního dokladu z Číny, úřední překlad, osvědčení o důkazu původu, výpis z účtu, čestné prohlášení vývozní společnosti, potvrzení celního úřadu Bei Lun), nebyly dle prvostupňového orgánu pochybnosti o žalobcem deklarované celní hodnotě odstraněny.

Nedostatky spočívaly zejména ve špatné kvalitě originálu vývozního dokladu, přičemž některé údaje v něm uvedené nesouhlasily s údaji uvedenými v přijatém českém celním prohlášení, v rámcové kupní smlouvě a ve vyjádření zástupce deklaranta zaznamenaném v protokolu o ústním jednání ze dne 29.10.2012. Vývozní doklad nebyl potvrzen ani v rámci mezinárodního dožádání do Čínské lidové

republiky. Rámcová kupní smlouva měla být uzavřena dne 22.10.2012, přičemž na zkoušku byly před jejím uzavřením odebrány dva kontejnery, protože žalobce byl až druhým kupujícím v řadě, z důvodu neschopnosti slovinského subjektu plnit své obchodní závazky vůči čínskému dodavateli. Později však žalobce uvedl (protokol z ústního jednání ze dne 29.5.2014), že podle rámcové smlouvy nebylo postupováno. Datum na deklarantem předložené faktuře (3.9.2012) bylo dřívější než datum celní deklarace vyhotovené pro nezrealizovaný obchod mezi českým a slovinským zprostředkovatelem (6.9.2012), z čehož plyne, že náhradní prodej měl být uskutečněn dříve než prodej prvotní, což je podle prvostupňového orgánu nelogické.

Podle soudu postupoval prvostupňový orgán v celním řízení v souladu s daňovým řádem, když identifikoval konkrétní skutečnosti, na základě kterých hodnotil předložené doklady a tvrzení žalobce jako nedostatečné a nevěrohodné. Ve výzvě též prvostupňový orgán specifikoval, jaké důkazy by měl žalobce předložit, aby byla tvrzená celní hodnota v dostatečné míře prokázána. Správnost údajů v celním prohlášení je povinen prokázat daňový subjekt (deklarant), neboť jej ve smyslu daňového řádu tíží povinnost tvrzení a povinnost důkazní. Pakliže správce daně (celní orgán) identifikuje skutečnosti, na jejichž základě hodnotí předložené doklady jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné, unese své důkazní břemeno.

Jak uvedl sám žalobce, obchod se uskutečnil mimo rámcovou smlouvu; podle vyjádření čínského vývozce (předloženého žalobcem) se však dodávka zboží měla uskutečnit právě podle rámcové smlouvy. Žalobce v průběhu celního řízení nedoložil objednávky, obchodní nabídky či korespondenci s dodavatelem zboží ani doklad o pojištění zásilky. Nemožnost předložení dokladu o pojištění vysvětlil žalobce tím, že byla uzavřena doložka CIF, v rámci níž je pojištění zahrnuto v ceně. Ovšem zda byla dohodnuta doložka CIF, to se žalobci nepodařilo prokázat, neboť byla obsažena v předložené rámcové smlouvě (čl. 7 odst. 2 smlouvy), nicméně žalobce uvedl, že obchod se uskutečnil mimo tuto smlouvu. Vývozní celní prohlášení nebylo čínskými celními orgány dohledáno a potvrzení celního úřadu Bei Lun nebylo čínskou celní správou potvrzeno. Nesrovnalost v datu vydání faktury a datu vývozní deklarace odůvodnil žalobce (vyjádření ze dne 27.2.2014) pravděpodobným postupem prodávajícího, jenž měl vycházet z obchodních zvyklostí v Čínské lidové republice, kdy faktura ze zmařeného obchodu je nahrazena fakturou z nového obchodu, přičemž datum je údajně ponecháno původní.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti tedy nelze přisvědčit námitce žalobce, že prvostupňový orgán neměl a nemohl mít odůvodněné pochybnosti, zda deklarovaná celní hodnota odpovídá celkové částce zaplacené či splatné. Navíc předložené důkazní prostředky důvodné pochybnosti prvostupňového orgánu ohledně správnosti deklarované výše celní hodnoty nevyvrátily.

Namítal-li žalobce, že prvostupňový orgán nepožádal o součinnost vývozce z Čínské lidové republiky, aby sdělil podrobnosti k celé obchodní transakci, tak v této souvislosti ze správního spisu vyplynulo, že prvostupňový orgán měl k dispozici

čestné prohlášení od exportní společnosti, z něhož vyplynulo, že bylo postupováno podle dohody uzavřené v září 2012 s dodací podmínkou CIF (na žalobcem předložené rámcové smlouvě je datum 22.10.2012). Co se týká čitelné kopie vývozní deklarace, tou disponoval žalobce. Nadto celní orgány Čínské lidové republiky v rámci mezinárodního dožádání poskytly informace, které skutečnosti tvrzené a dokládané žalobcem nepotvrdily.

Celní hodnota tak s ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti nemohla být určena podle čl. 29 celního kodexu, tedy podle ceny, která byla nebo má být skutečně zaplacená za zboží prodané pro vývoz na celním území Společenství, když tato cena nebyla ze strany deklaranta (žalobce) prokázána. V tomto směru tedy nelze postupu prvostupňového orgánu a žalovaného nic vytknout. S argumentací žalovaného, že žalobce jako deklarant nesl důkazní břemeno a byl povinen prokázat všechny skutečnosti, které byl povinen uvádět v celním řízení, a též vysvětlit rozpory v předložených dokladech, se soud zcela ztotožňuje.

Namítal-li žalobce, že postup správních orgánů obou stupňů je projevem snahy potříit dumping, tak s ohledem na výše uvedené pochybnosti správních orgánů o deklarované celní hodnotě zboží nelze takový záměr dovodit.

Podle čl. 30 celního kodexu nemůže-li být celní hodnota určena podle jeho čl. 29, určí se postupně podle odst. 2 písm. a), b), c), a d) čl. 30, a to podle prvního z těchto písmen, podle něhož ji lze určit. Nelze-li hodnotu určit podle určitého písmena, lze použít dalšího písmena v pořadí podle tohoto odstavce.

Podle čl. 31 celního kodexu nemůže-li být celní hodnota dováženého zboží určena podle čl. 29 nebo 30 celního kodexu, určí se na základě údajů dostupných ve Společenství s použitím vhodných prostředků slučitelných se zásadami a obecnými ustanoveními Dohody ke GATT, článku VII Dohody GATT a hlavy II. kapitoly 3 celního kodexu.

S ohledem na neprokázání skutečné celní hodnoty zboží žalobcem bylo třeba přistoupit k náhradnímu určení hodnoty předmětu transakce tak, aby bylo clo stanoveno ve správné výši (§ 1 odst. 2 daňového řádu), tedy tak, aby se náhradními metodami určená celní hodnota zboží co nejvíce blížila hodnotě tohoto typu dovozu, tedy dovozu obdobného zboží za stejných či obdobných obchodních podmínek v daném období.

Prvostupňový orgán proto správně přistoupil k určení celní hodnoty pomocí náhradních metod ve smyslu čl. 30 a 31 celního kodexu. V této souvislosti soud zdůrazňuje, že tyto metody na sebe postupně navazují; nelze-li celní hodnotu určit podle článku 30 celního kodexu, přichází v úvahu využití článku následujícího. Obdobný závěr vyplývá též z Dohody ke GATT. Zároveň prvostupňový orgán postupoval podle pravidel obsažených v prováděcím nařízení Komise č. 2454/93 k celnímu kodexu, které stanoví podrobnosti aplikace jednotlivých náhradních metod.

Namítal-li žalobce, že při rozhodování o určení celní hodnoty za použití jiné metody než převodní hodnoty ve smyslu čl. 29 celního kodexu nepostupovaly správní orgány podle právních předpisů, neboť nedošlo ke konzultacím mezi celní správou a dovozcem, pak z protokolu o ústním jednání ze dne 29.5.2014, č.j. 81228/2014-530000-21, vyplývá, že žalobce byl prvostupňovým orgánem dotázán, zda má k dispozici příslušné údaje, jež by umožnily určit celní hodnotu podle deduktivní metody jednotkové ceny ve smyslu čl. 30 odst. 2 písm. c) celního kodexu nebo metody vypočtené hodnoty ve smyslu čl. 30 odst. 2 písm. d) celního kodexu. Žalobce však sdělil, že příslušné údaje k dispozici nemá. Tato žalobní námitka proto není důvodná; ostatně žalobce ji uplatnil již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a žalovaný k této námitce poukázal na dodržení zásady součinnosti a odkázal na opakovaná jednání prvostupňového orgánu se žalobcem.

Prvostupňový orgán dále srozumitelně a logicky vysvětlil, proč nebylo možné využít metod dalších. K metodě převodní hodnoty stejného zboží ve smyslu čl. 30 odst. 2 písm. a) celního kodexu správní orgány neměly možnost zjistit fyzikální vlastnosti, jakost a pověst zboží z porovnávacího dovozu, což bylo vysvětleno tím, že u zboží z porovnávacího dovozu v rámci příslušného celního řízení nebyl odebrán vzorek zboží. Taktéž nemožnost užití metody převodní hodnoty podobného zboží dle čl. 30 odst. 2 písm. b) celního kodexu prvostupňový orgán odůvodnil poukazem na rozdíl v množství zboží z porovnávacího dovozu s množstvím hodnoceného zboží a nedostatek důkazů pro úpravu jednotkové ceny s ohledem na odlišná množství podobného zboží.

S ohledem na právě uvedené lze konstatovat, že jak prvostupňový orgán, tak žalovaný odůvodnili svůj postup, proč v rámci náhradních metod určení celní hodnoty zboží zvolili jako pomůcku až metodu podle čl. 31 celního kodexu, aby se přiblížili co nejvíce reálné ceně hodnoceného zboží, která odpovídá čl. 7 Dohody ke GATT, který stanoví, že nemůže-li být celní hodnota dováženého zboží určena uplatněním ustanovení článků 1 až 6, bude určena přiměřenými prostředky slučitelnými se zásadami a všeobecnými ustanoveními této Dohody a článku 7 GATT 1994 a na základě údajů, dosažitelných v zemi dovozu. Dovolává-li se tedy žalobce čl. 2 a 3 Dohody ke GATT, ty se týkají předchozích metod ke stanovení celní hodnoty zboží, které v případě žalobce nebyly důvodně použity.

Pokud jde o aplikaci zvolené metody, tedy metody použití rozumných prostředků podle čl. 31 celního kodexu, tak v jejím rámci byl prvostupňovým orgánem určen tzv. porovnávací dovoz, tedy jiný dovoz, s nímž by bylo možné posuzovaný dovoz porovnat. Porovnávací dovoz je charakterizován tak, že jde o dovoz, u kterého je zboží téměř podobné, bylo prodáno pro vývoz do Společenství na stejné obchodní úrovni a v zásadě ve stejném množství jako hodnocené zboží, čili jde o dovoz, který představuje ekvivalent co nejvíce se blížící podmínkám, za nichž uskutečnil dovoz žalobce.

Jako porovnávací dovoz byl prvostupňovým orgánem identifikován dovoz pod evidenčním číslem 6000710201591, uskutečněný dne 3.7.2012, s celní hodnotou zboží ve výši 18,574 Kč na kg, o celkovém množství váhy 15 588 kg.

Žalobce v souvislosti s výběrem porovnávacího dovozu namítal, že správní orgány neuvedly, proč byl jako porovnávací dovoz určen právě dovoz, u něhož činí jednotková celní hodnota částku 18,574 Kč/kg. Podle žalobce je z tabulky obsahující dovozy podobného zboží zřejmé, že celní hodnota podobného zboží má z časového hlediska směrem k době posuzovaného dovozu významně klesající tendenci a že i při odhlédnutí od posuzované celní hodnoty a dvou dalších celních hodnot, u kterých došlo k zajištění celního dluhu a jež jsou předmětem zpochybnění, existují nejméně tři další dovozy zboží z konce července 2012, u nichž činí celní hodnota zboží ve dvou případech 9,535401 Kč/kg a v jednom případě 9,642513 Kč/kg. Podle žalobce měly správní orgány určit celní hodnotu zboží podle nejnížší vypočtené jednotkové celní hodnoty, tedy z jednotkové celní hodnoty ve výši 9,535401 Kč/kg.

Prvostupňový orgán uvedl, že při stanovení tohoto porovnávacího dovozu vycházel z databází dovozů celní správy a z dat poskytnutých Generálním ředitelstvím cel. Dále uvedl, že nepřihlížel k těm dovozům, u kterých probíhalo řízení ve věci zpochybnění deklarované celní hodnoty, a zdůvodnil nemožnost využití celní hodnoty ve výši 33,589 Kč/kg zjištěné z odpovědi na mezinárodní dožádání do Čínské lidové republiky, a to s ohledem na čl. 31 odst. 2 celního kodexu, podle kterého nelze použít vyšší ze dvou možných hodnot. Dále uvedl, že zohlednil dovozy zboží uskutečněné v době 90 dnů přede dnem posuzovaného dovozu, s tím, že se musí jednat o identické zboží, identickou zemi odeslání a původu a co nejbližší deklarované množství zboží.

Jak dovodil Nejvyšší správní soud ve svém zrušovacím rozsudku „*Správní orgány odůvodnily svůj postup, proč v rámci náhradních metod zvolily metodu použití rozumných prostředků ve smyslu čl. 31 celního kodexu. Správní orgán I. stupně v Poznámce 1 svého rozhodnutí popsal, proč vybral celní hodnotu zjištěnou z porovnávacího dovozu pod evidenčním číslem 6000710201591, uskutečněného dne 3. 7. 2012, s celní hodnotou zboží ve výši 289.532 Kč (18,574 Kč/kg), o celkovém množství váhy 15 588 kg. Vycházel přitom z databáze dovozů celní správy a z dat poskytnutých žalovaným. Nepřihlížel k dovozům, kde probíhalo řízení ve věci zpochybnění deklarované celní hodnoty. Ve svém vyjádření k odvolání ze dne 19. 11. 2014 upřesnil, že použil dovoz s nejbližší deklarovaným množstvím zboží, když větší množství odebraného zboží značně ovlivňuje konečnou cenu (viz vysvětlení v POŘADÍ A-G).*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.4.2017, č.j. 4 Afs 40/2017-18). Dále Nejvyšší správní soud upozornil, že s uvedeným závěrem prvostupňového orgánu se ztotožnil též žalovaný v napadeném rozhodnutí (strana 8 bod 6 napadeného rozhodnutí). Ten současně uvedl, že s ohledem na čl. 31 odst. 2 celního kodexu nemohla být jako vzorový porovnávací dovoz použita minimální celní hodnota. Z tohoto důvodu tedy dovozy označené pod ev. č. 12CZ07630017365JX8,

12CZ07630018AIUDC0 a 12CZ0763001C5393T7 nebyly vzaty za porovnávací dovoz k určení celní hodnoty posuzovaného dovozu.

Uvedené vypořádání odvolací námítky žalobce lze v souladu s právním názorem Nejvyššího správního soudu považovat za dostatečné. Jestliže žalobcem zmiňované dovozy vykazovaly minimální celní hodnotu, jedná se o skutečnost vylučující možnost jejich použití jako porovnávacího dovozu; pokud se podle čl. 31 odst. 2 písm. f) celního kodexu celní hodnota stanovená na základě čl. 31 celního kodexu nesmí zakládat na minimálních celních hodnotách, postačuje pro splnění této podmínky skutečnost, že porovnávací dovoz minimální celní hodnotu nemá a mohl být tak použit k určení hodnoty předmětu transakce tak, aby se celní hodnota zboží co nejvíce blížila hodnotě dovozu obdobného zboží za stejných či obdobných obchodních podmínek v daném období.

Zdejší soud s ohledem na výše uvedené neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VI. Náklady řízení

O nákladech účastníků řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení; to by náleželo procesně úspěšnému, kterým byl žalovaný. Zdejší soud však neshledal, že by žalovanému vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 4. července 2017

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu